

TEMA BROJA: PRIMENA ZAKONA O SLOBODNOM PRISTUPU INFORMACIJAMA

PRAVO NA PRISTUP INFORMACIJAMA - PRAVO GRAĐANA I OBAVEZA ORGANA VLASTI

PRAVO GRAĐANINA DA ZNA

Srbija se kao zemlja zakasnele i nelinearne tranzicije u taj "eksplozivni" talas uključila među poslednjim u Evropi i regionu; malo nevoljno, kad je reč o vlastima, ali vrlo rezolutno, kada je reč o civilnom društvu

Pišu:

Dr Jadranka Jelinčić

izvršni direktor Fonda za otvoreno društvo i

Tamara Lukšić – Orlandić

koordinator Koalicije NVO

Istorijski slobodni pristup informacijama u posedu javnih vlasti može se posmatrati kao istorija demokratizacije države i njene transformacije iz instrumenta vladanja podanicima u instituciju u službi građana. Do pre dvadeset godina, jedva deset zemalja imalo je zakon kojim je garantovano pravo građanima na pristup informacijama u posedu organa vlasti. Od tada je 56 zemalja usvojilo odgovarajući zakon, tako da je u oktobru 2005.g. ukupno 66 zemalja garantovalo građanima zakonsko pravo pristupa informacijama u posedu organa vlasti. Profesor Ackerman s pravom govori o "eksploziji" zakona o slobodi informisanja i pravu na pristup informacijama, jer je 40 od pomenutih 66 zakona usvojeno počev od 1999. godine. Nije slučajno što ovaj talas zakonodavstva kojim se priznaje i reguliše pravo građana na sloboden pristup informacijama u posedu javnih vlasti koincidira sa vremenom kada učešće građana u donošenju odluka i njihovo pravo da kontrolišu javne vlasti postaje demokratski standard, a transparentnost i odgovornost merilo demokratskog upravljanja.

Srbija se kao zemlja zakasnele i nelinearne tranzicije u taj "eksplozivni" talas uključila među poslednjim u Evropi i regionu; malo nevoljno, kad je reč o vlastima, ali vrlo rezolutno, kada je reč o civilnom društvu. Ustezanje vlasti se ogledala u njihovom višegodišnjem oklevanju da započetu proceduru usvajanja zakona efikasno okončaju. Zakon je u više navrata stavljan u proceduru za usvajanje, da bi potom iznenada i bez, naizgled, posebnih razloga bio povučen, a na njega zaboravljen. Civilno društvo i mediji su u tim okolnostima pokazali zavidnu istrajnost da zakon konačno bude donet. Iz pera eksperata civilnog društva potekla su 2002. godine dva modela zakonskog uređivanja pristupa informacijama u posedu organa vlasti. Jedan od njih, uz određene izmene, postao je oficijelni predlog, a potom i zakon koji je usvojila Narodna skupština Srbije.

Time se Srbija svrstala među ona savremena demokratska društva koja počivaju na ideji da građani imaju opravdani interes da znaju sve, ili gotovo sve, o državnim poslovima, jer su oni nosioci suvereniteta, a svojim porezima stvaraju budžet iz kojeg se finansira rad javnih službi i činovnika u njima. Priznavanje i poštovanje ovog prava je posebno važno u tzv. zemljama nove demokratije, u koje spada i Srbija, u kojima ne postoji ni duga tradicija parlamentarizma, ni vladavine prava, i u kojima pojam dobrog upravljanja tek treba da postane deo standardnih demokratskih procedura. Po pravilu, sve te zemlje imaju problem sa odgovornošću izabranih elita.

Povelja o ljudskim pravima i građanskim slobodama državne zajednice Srbija i Crna Gora uvrstila je pravo na sloboden pristup informacijama u krug osnovnih ljudskih prava. Sa prestankom postojanja državne zajednice instrumenti kojima se ovo pravo garantuje su oslabljeni. Srbija kao država naslednica državne zajednice mora zauzeti aktivan stav prema ovoj činjenici. Budući ustav Srbije mora uvrstiti pravo na pristup informacijama u korpus ljudskih prava garantovanih najvišim pravnim aktom zemlje. Srbija bi tako sledila praksi modernih ustava donetih u poslednje dve decenije širom sveta, a posebno u zemljama tranzicije. Njeni građani bi bili uvereni da nosioci državne vlasti participaciju građana u javnim poslovima smatraju delom standardnih demokratskih praksi i procedura, a da su javnost i odgovornost u radu nosilaca javnih ovlašćenja principi koji se ni na koji način ne dovode u pitanje.

Ako bi trebalo najkraće, ali sveobuhvatno, objasniti zašto je ovaj Zakon tako poseban u odnosu na druge, onda najpre treba reći da je pravo na pristup informacijama osnov za kvalitetno i efikasno ostvarivanje drugih ljudskih prava i sloboda: slobode mišljenja, prava na informisanje, biračkog prava –

da pomenemo samo neka. Pravo na sloboden pristup informacijama je moćno sredstvo u rukama svakog građanina za kontrolu rada državnih organa između dva izborna ciklusa. Ono omogućava da građani budu bolje informisani, a državne službenike obavezuje na odgovornost, što umanjuje rizik od zloupotrebe moći i obezbeđuje poštovanje ljudskih prava i sloboda. Time se efikasno smanjuje prostor za korupciju, počev od lokalnog nivoa vlasti do najviših instanci. Pri tome, treba naglasiti, građani nisu i ne treba da budu u obavezi da dokazuju svoj pravni interes da informaciju koju traže i dobiju i saznaju ono što ih u vezi rada nosilaca javnih ovlašćenja interesuje. Za ostvarivanje prava na sloboden pristup informacijama dovoljno je da informacija koju traže bude u posedu javnih organa i da se radi o informaciji za koju javnost, odnosno građanin ima opravdani interes da zna.

Odmah po donošenju Zakona Fond za otvoreno društvo je pozvao 14 nevladinih organizacija da osnuju koaliciju koja će promovisati primenu Zakona o slobodnom pristupu informacijama, učiniti građanima Zakon razumljivim, i pomoći da ojačaju kapaciteti nosilaca javnih ovlašćenja za postupanje po ovom Zakonu. Koalicija je prepoznata u domaćoj javnosti (i stručnoj i onoj najširoj) i donatorskoj zajednici kao uspešan primer okupljanja radi realizacije zajedničkih ciljeva organizacija civilnog društva i interesa građana.

Posle jedne i po godine rada nesumnjivo je da su najzanačajniji dometi primene Zakona sledeći: širok krug građana je obavešten o značaju i dometima Zakona i počeo je da koristi mogućnosti koje mu on pruža (u prvoj godini primene na hiljadu zahteva je upućeno državnim organima); Poverenik za javne informacije je uspeo da se etablira kao nezavisan organ; državni organi (centralni i na lokalnom nivou) su bili prinuđeni da bez odlaganja počnu sa primenom Zakona i da u saglasnosti sa njim utvrde svoje unutrašnje procedure davanja informacija na zahtev građana; počela je da se razvija sudska praksa u vezi sa poštovanjem prava na sloboden pristup informacijama; kroz praksu su lako otkriveni nedostaci i limiti Zakona i na osnovu stečenih iskustava formulisani su amandmani za njegovu izmenu; praksa primene ovog zakona dala je argumente za zahtev da se što pre reguliše pitanje klasifikacije informacija (tajna) i osnaže instrumenti za zaštitu ličnih podataka građana; veliki broj NVO van Koalicije je počelo da se bavi pitanjem slobodnog pristupa informacijama, a deo članica Koalicije nastavlja aktivnosti vezane za implementaciju Zakona; sloboden pristup informacijama postao je deo kurikuluma građanskog obrazovanja u srednjim školama. Istovremeno su uobičeni principi i standardi na kojima treba da se zasniva novi zakon o zaštiti ličnih podataka i budući zakon o klasifikaciji informacija (tajni).

Iskustva iz dosadašnje primene Zakona o slobodnom pristupu informacijama govore u prilog promene Zakona. Koalicija za slobodu pristupa informacijama formulisala je sedam amandmana za čije usvajanje će se intenzivno zalagati zajedno sa drugim organizacijama civilnog društva. Amandmanima je između ostalog predviđeno:

Isključenje odgovornosti zaposlenog u organu vlasti koji suprotno radnopravnoj obavezi čuvanja tajne, stavi na uvid javnosti dokument kojim se otkrivaju nedopuštene i protivzakonite radnje, štiteći time društveni interes (zaštita "duvača u pištaljke");

Obezbeđivanje prava na žalbu Povereniku i protiv rešenja Predsednika Republike, Narodne skupštine, Vlade, Vrhovnog suda, Ustavnog suda i Republičkog javnog tužioca;

Pojačavanje prekršajne odgovornosti u slučaju kršenja Zakona;

Obezbeđivanje efikasnog sistema nadzora nad primenom Zakona.

Uloga civilnog društva i građana

Organizacije civilnog društva okupljene u Koaliciju za slobodu pristupa informacijama i druge NVO, pre svega Inicijativa mladih za ljudska prava i CeSID, uvele su Zakon u praksi na velika vrata. Kroz kampanje u javnosti, građanima je objašnjavana svrha i razlozi donošenja Zakona, testirana su njegova primenljivost u praksi i spremnost nosilaca javnih ovlašćenja da ga primenjuju. Posle ovog prvog perioda napora Zakon je počeo da se primenjuje, sa manjim ili većim otporima, nerazumevanjima, opstrukcijama, ali ipak, znatno iznad očekivanja uvek kritički orientisanih predstavnika civilnog društva.

Civilno društvo u Srbiji, pre svega Koalicija za slobodu pristupa informacijama, još jednom je u kratkom periodu popunilo prazninu koja je nastala nakon donošenja Zakona i pre izbora Poverenika za sloboden pristup informacijama. Naime, u periodu dok nije izabran, a potom dok se prvi izabrani Poverenik suočavao sa odsustvom podrške vlasti u uspostavljanju institucije i vršenju svojih zakonskih ovlašćenja (neobezbeđen prostor za rad; dugo čekanje da Narodna skupština odobri akta o organizaciji; kašnjenje sa odobravanjem budžeta za rad institucije; nemogućnost postupanja po žalbama; suočavanje sa drugim tehničkim i administrativnim poteškoćama koje su obeležile prvih šest meseci nakon imenovanja prvog Poverenika), Fond za otvoreno društvo je izdao Vodič kroz Zakon, kojeg su pripremili eksperți Koalicije za slobodu pristupa informacijama. Zanimljivo je da je Poverenik, uz saglasnost prvog izdavača, Fonda za otvoreno društvo, kasnije preuzeo tekst Vodiča kao zvanični priručnik. Do sada je Vodič objavljen već u 60.000 primeraka na srpskom jeziku, uključujući 30.000 primeraka u dnevnom listu "Danas", povodom 28. septembra Svetskog dana "prava da se zna". Fond za otvoreno društvo je podržao prevođenje Vodiča kroz Zakon, a time i samog Zakona na jezike manjina koji su u službenoj upotrebi u Srbiji, a zatim je Poverenik izdao publikacije na: mađarskom, albanskom, slovačkom, rumunskom i bugarskom jeziku.

Vodič kroz Zakon je postao i priručna literatura za nastavu iz predmeta građansko obrazovanje u srednjim školama u Srbiji.

Građani se postepeno navikavaju na svoje novo pravo i polako počinju da ga koriste. Broj zahteva za dobijanje informacija koje su koristeći Zakon uputili građani je vrlo mali. Međutim, isto se ne može reći i za efekat koji je ostvaren. Jedan građanin je zahvaljujući upornosti da ostvari svoje pravo da zna razotkrio jednu od najvećih pljački koja se desila u poslednjih šest godina – pljačku fondova javnog preduzeća "Putevi Srbije" koja se procenjuje na desetine miliona evra. Korišćenjem ovog prava otkrivena je i afera vezana za javne nabavke u ŽTP-u Srbije. Nažalost, zbog nepostojanja instituta "duvača u pištaljke" građanin, koji je istovremeno bio zaposlen u ŽTP-u, ostao je bez posla "zbog odavanja poslovne tajne".

Novinari i javna glasila u demokratskom društvu, kao deo civilnog društva, imaju posebnu ulogu kontrolora rada državnih organa. Pravila o dostupnosti javnih informacija obezbeđuju im uslove za efikasno prikupljanje podataka o radu državnih organa i otvaraju neslućene mogućnosti za zamah istraživačkog novinarstva. Mogućnosti koje pruža Zakon o slobodnom pristupu informacijama u Srbiji su u priličnoj meri "osvojile" pojedine novinare, koji shvatajući njegov potencijal grade uspešnu karijeru istraživačkih novinara, čime javnosti u Srbiji mogu ponuditi tačne i, ne retko, pravovremene, informacije, vraćajući tako poverenje u profesiju i štiteći javni interes kad je reč o slobodnom pristupu informacijama.

Međutim, pokušaj korišćenja prava na slobodan pristup informacijama nije uvek tekao glatko. Pokušaji pojedinih novinara, NVO ili građana da dobiju informaciju na osnovu Zakona često je nailazio na zid čutanja na strani nosilaca javnih ovlašćenja, pa čak i na izlive netrpeljivosti visokih funkcionera u sadašnjoj Vladi Srbije ili odbijanje da postupe po sudskim odlukama. Skoro je opštepoznat odgovor jednog aktuelnog visokog državnog činovnika novinaru koji se pozvao na Zakon: "Ma kakav, bre, Zakon", kao i odbijanje BIA da postupi po odluci Vrhovnog suda i saopšti informaciju koja mu je tražena. Ovo su primeri bahatog kršenja ne samo Zakona o slobodnom pristupu informacijama, već i namernog ignorisanja samog principa vladavine prava. Pojedincima, pa i nosiocima javnih ovlašćenja, sadržaj ovog Zakona ne mora nužno da se dopada, ili mogu da smatraju da pojedine njegove odredbe nisu dobre, te da ih zbog toga treba menjati. U takvim slučajevima svako je vlastan, a naročito državni organi, da pokrene inicijativu za njegovu izmenu. Međutim, zakon, dok je na snazi, mora da se primenjuje, a državni činovnici – bez obzira na to koliko visoke funkcije zauzimaju – nisu ovlašćeni da biraju norme koje će primenjivati, a koje će staviti van snage. Takvo ponašanje, s jedne strane, predstavlja zloupotrebu službenih ovlašćenja, koja ima svoju sankciju. Sa druge strane, to predstavlja uzurpaciju vlasti, i to i parlamentarne i sudske, od strane izvršne vlasti i kompromitovanje ovlašćenja jednog nezavisnog tela, što takođe nije prvi slučaj u političkoj praksi Srbije.

Lokalna tela i organi na lokalnom nivou se često suočavaju sa nedostatkom kapaciteta da primene Zakon o slobodom pristupu informacijama. Eksperti Koalicije za slobodan pristup informacijama su tokom godinu i po dana primene Zakona u saradnji sa Poverenikom, OEBS-om i Fondom za otvoreno društvo učestvovali u kontinuiranoj edukaciji javnih službenika, i posebno ovlašćenih lica za davanje informacija u lokalnim organima vlasti, kako bi im pružili dodatna znanja za razumevanje Zakona i osposobili ih za njegovu doslednu primenu.

Čutanje nosilaca javnih ovlašćenja kao odgovor na upite građana još uvek je često rezultat neznanja o tome da se Zakon o slobodnom pristupu informacijama u posedu javnih vlasti odnosi i na informacije kojima oni raspolažu, kao i nepercipiranje sopstvene institucije kao organizacije koja vrši javna ovlašćenja. Rukovodstvo jednog fakulteta Univerziteta u Beogradu bilo je potpuno iznenađeno kada su primili pitanje udruženja građana da li se naučni eksperimenti u toj instituciji obavljaju na životinjama, kao i činjenicom da je udruženje odgovor zahtevalo na osnovu Zakona o slobodnom pristupu informacijama. U popravljanju ovakvog stanja civilno društvo ima svoju ulogu.

Civilno društvo je i na globalnom planu jaka pokretačka snaga mnogih procesa. Kroz postojeću mrežu FOA advocates, koja za sada okuplja 57 NVO, pojedinačno i kao koalicije, razmenjuju se iskustva u primeni nacionalnih zakona i pomaže onima koji su u fazi izgradnje pravnog sistema u oblasti dostupnosti informacija. Pored toga, zajedničkom posvećenošću ovoj temi, članice civilnog društva doprinose ubrzaju procesa, započetog pre godinu dana, da se doneše posebna Konvencija SE o dostupnosti informacija, bazirana na Preporuci SE (2) 2002 o dostupnosti zvaničnih dokumenata. Time bi konačno i na globalnom planu, bar kada je reč o Evropi, pristup informacijama postao priznato ljudsko pravo i time obavezivao zemlje članice koje toj Konvenciji pristupe (Vidi: Deklaraciju o pravu na pristup informacijama).

Poverenik za informacije

Donošenjem Zakona o slobodnom pristupu informacijama u sistem organizacije vlasti u Srbiji uveden je novi organ – Poverenik za informacije od javnog značaja, kao nezavisno telo.

Poverenik je u svom dosadašnjem radu pokazao visoki stepen nezavisnosti u postupanju, kako prema

zakonodavnoj, tako i prema izvršnoj i sudskoj vlasti. Od samog početka se nije ustručavao da koristi pripadajuća zakonska prava u punom kapacitetu kako bi obezbedio ostvarivanje prava na pristup informacijama od javnog značaja. Doslednom primenom svojih ovlašćenja skrenuo je pažnju javnosti na instituciju Poverenika i insistirao je na nezavisnosti, samostalnosti i nepristrasnosti u postupanju, što treba da bude glavna odlika rada svih nezavisnih tela, kao narastajuće četvrte vlasti.

Poverenik je do sada vrlo jasno ukazivao na probleme postupanja organa javne vlasti, insistirao na sprovođenju zakonskih procedura i kritici onih organa javne vlasti koji nisu postupali u skladu sa Zakonom. Na taj način je sadašnji Poverenik uspeo da instituciju etablira kao nezavisnu, da aktuelizuje pitanje prava na pristup informacijama od javnog značaja za budućnost rada i položaj drugih nezavisnih tela. O tome govore, svakako, i dva rešenja Vrhovnog suda Srbije kojim se, kao nedopuštene, odbacuju tužbe protiv rešenja Poverenika, upućene od strane Okružnog suda u Zrenjaninu i Bezbednosno informativne agencije.

Mnogi inostrani eksperți su saglasni da je, bez obzira na to o kojoj zemlji je reč, postojanje nezavisnog tela – poverenika - kome se upućuju žalbe nakon odbijanja organa vlasti da građaninu daju konkretnu informaciju, idealno rešenje za punu implementaciju zakona o slobodnom pristupu informacijama i da, sledstveno tome, ovaj novi organ ima ključnu ulogu u ostvarivanju prava na pristup informacijama u posedu organa vlasti. Ukoliko takvog tela nema, sve žalbe se usmeravaju prema суду, što je spor proces, koji uz to, i mnogo više košta. Možemo biti zadovoljni što Srbija spada među 13 zemalja u svetu koje imaju potpuno nezavisno telo u ovoj oblasti. Uz razne vrste ombudsmana i komisija, taj broj seže i do 35, mada njihov domet nije jednake snage, jer po pravilu nemaju mogućnost izvršenja svojih odluka.

Poverenik je u svom radu bio otvoren i za saradnju s nevladinim organizacijama. Međutim, da bi institucija Poverenika i dalje jačala, civilno društvo, uključujući medije, moraće sa dužnom pažnjom da prati i ocenjuje i rad ove nezavisne institucije, kao što budno prati rad organa vlasti u postupanju po Zakonu o slobodnom pristupu informacijama.

Ličnost i tajna

Saglasno Zakonu o slobodnom pristupu informacijama, pravilo dostupnosti svih informacija samo izuzetno podleže nekim ograničenjima. Ona se mogu podeliti u dve grupe: jednu – koja se odnosi na zaštitu privatnosti ličnosti, koja može biti ugrožena davanjem informacija po zahtevu; i drugu – koja se odnosi na informaciju koja se može kvalifikovati kao tajna, čije otkrivanje iz taksativno nabrojanih razloga, može ugroziti neku od bitnih vrednosti društva.

Srbija uopšte nema zakon o tajni koji bi trebalo da utvrđuje razloge i vrstu informacija koje u određenom vremenskom periodu ne treba da budu stavljenе na uvid javnosti. S druge strane, postojeći Zakon o zaštiti podataka o ličnosti nije dovoljno precizan. Ta činjenica omogućava da se pravo na sloboden pristup informacijama u posedu javnih vlasti može ograničiti, a u praksi primene Zakona o slobodnom pristupu informacijama se to neretko i dešavalо, pozivanjem na princip zaštite privatnosti nekog lica, odnosno na potrebu da se neka informacija tretira kao tajna čije otkrivanje može naneti štetne posledice po politiku države, pa i samu državu.

Donošenje zakona o klasifikaciji podataka (tajni) i novog Zakona o zaštiti podataka o ličnosti, kao i usvajanje amandmana na Zakon o slobodnom pristupu informacijama je uslov da se obezbedi ravnoteža između prava građana na sloboden pristup informacijama, potrebe da se štiti pravo građana na privatnost i potrebe da se spreči nanošenje štetnih posledica po politiku države i po samu državu koja bi mogla da nastane davanjem informacije na uvid javnosti.

Uspostavljanje ravnoteže između prava građanina "da zna", odnosno da ima pristup informacijama i prava na privatnost danas se u praksi rešava preko primene standarda "pretežnog interesa" na koji se poziva Zakon o slobodnom pristupu informacijama. Poseban posao i odgovornost u izgradnji ovih standarda leži na Povereniku za informacije. Međutim, pravo građana na privatnost, koje je jedno od osnovnih ljudskih prava, mora se zaštiti sigurnijim i preciznijim instrumentom nego što je pravni standard, koji opet, kada se preširoko tumači, može da ograniči pravo građana na sloboden pristup informacijama. Međutim, neophodno je da se ovo pitanje uredi potpuno u skladu sa evropskim standardima, pre svega Direktivom EU46/95, što bi, između ostalog, značilo: da se zaštiti pravo pojedincu da samostalno odlučuje o obradi svih informacija o sebi, bez obzira da li ove informacije predstavljaju tajnu, da se odrede uslovi pod kojima se lični podaci o pojedincu mogu obrađivati bez njegove saglasnosti, kao i da pojedincu obezbedi efikasnu zaštitu u slučaju povrede prava.

Sa druge strane, potreba da se zaštiti država i obezbedi efikasnost nekih njenih politika, npr. politika bezbednosti, zahteva da određene informacije u određenom vremenskom periodu budu obeležene kao tajna. Pri tom, pravo građanina "da zna" zahteva precizne i unapred poznate kriterijume po kojima se određeni podaci mogu proglašiti za tajnu. Zbog toga, Zakon o slobodnom pristupu informacijama neminovno zahteva jasnу "prateću" legislativu i nedvosmislenе standarde kojima će se utvrditi koja

dokumenta i podaci mogu i treba da budu obeleženi kao tajna i time nedostupni za širu javnost u određenom vremenskom periodu. Regulisanje ovog pitanja značiće traženje i uspostavljanje novog balansa između dva koncepta koji se nalaze u neprekidnom razvoju i redefinisanju, između koncepta ljudskih prava i koncepta javnog poretkaa, kao i raskidanje sa dugo negovanom «kulturom tajnosti» u radu države, svojstvenom autoritarnim metodama vladanja.

Detaljnija elaboracija standarda i principa na kojima treba da se uredi zaštita podataka o ličnosti i postupanje sa tajnama nalazi se u poglavlju IV, tačke 2. i 3. ovog Izveštaja. Zajedno sa Predlogom amandmana na Zakon o slobodnom pristupu informacijama, sadržanim u tački 1. istog dela, oni čine trijadu međuzavisnih principa. Sve tri oblasti tek na ovaj način uređene, biće novi doprinos zakonodavnoj teoriji i praksi Srbije, u kojoj će vladavina prava i dobro upravljanje postati rukovodeći princip organizovanja države.

I John M. Ackerman, Irma E.Sandoval-Ballesteros, Administrative Law Review, The Global Explosion of Freedom of Information Laws, Volume 58, Number 1, Winter 2006, str. 86

II Koaliciju čine: Beogradski centar za ljudska prava, Beograd; Centar za mir i razvoj demokratije (CAA), Beograd; Centar za civilnu edukaciju, Vršac; Centar za unapređivanje pravnih studija, Beograd; Civilno udruženje Mađara u Srbiji – "Argus"; Fond za otvoreno društvo, Beograd; Forum Iuris, Novi Sad; Građanske inicijative, Beograd; Građanski savet opštine Kraljevo; Komitet pravnika za ljudska prava (Yucom), Beograd; Resurs centar, Negotin; Toplički centar za demokratiju i ljudska prava, Prokuplje; Transparentnost Srbija, Beograd; Udruženje građana "Sretenje", Požega